

N:o 62.

Af herr **G. S. Neiglick**, om ändring af 31 § brännvinsförsäljningsförordningen.

Enligt § 31 i kungl. förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 24 maj 1895 är utdelning af brännvin, äfven utan betalning, förbjuden i öppen salubod för handel med andra varor än brännvin.

Genom detta stadgande har man uppenbarligen velat förekomma, att handlande genom gratisutdelning af spirituosa skulle söka att draga till sig kunder; och det lär icke kunna förnekas, att detta syftemål i afsevärd grad vunnits. Emellertid visar det sig, åtminstone i vissa trakter af landet, att detta stadgande ofta kringgås på det sätt, att vederbörande handlande lämnar sina kunder fri förtäring af spirituosa visserligen icke i den öppna butiken, men i det invid butiken belägna kontorsrummet, hvilket för öfrigt mången gång tillika användes såsom lagerrum; och i de fall, då åtal för dylikt tillvägagångssätt anstälts, har det visat sig, att vederbörande icke kunnat fällas till ansvar.

Frånsedt att dylik utdelning af spirituosa ingalunda främjar nykterhet utan snarare, åtminstone i de för öfrigt icke sällsynta fall, där utdelningen sker i större omfattning, befördrar superiet och i enskilda fall gifver anledning till köpslut, som under normala förhållanden säkerligen icke kommit till stånd, frånsedt detta, torde ett sådant tillvägagångssätt, genom hvilket handlanden medelst utdelning af gåfvor drager till sig kunder, böra betecknas såsom osundt. Gäller detta om utdelning af gåfvor i allmänhet i handelsbutiker, torde det af många

skäl i all synnerhet gälla om utdelning af starka drycker. Det ligger dessutom nära till hands att antaga, att kunden ofta i den ena eller andra formen får återgälda hvad han af säljaren såsom gåfva bekommit. I handel, där köparen har förtroende för säljaren och där valuta lämnas mot valuta, borde hvarje dylik extra åtgärd för affärens befrämjande vara bannlyst. Också har en afsevärd del, man torde kunna säga den större delen, af landets handelskår tagit afstånd från dylika åtgärder, särskildt från utdelningen af spirituosa; och det lär till och med hafva inträffat, att å en ort, där handelskåren icke kunnat enas om upphörandet med utdelningen af spirituosa, de handelsmän, som velat, men af konkurrensskäl ansett sig icke kunna utan allmän tillslutning upphöra därmed, föranstaltat om åtal mot sig själfve och andra handlande för att genom en fällande dom vinna ändring i berörda förhållande. Åtalen ledde dock slutligen till vederbörandes frikännande, enär utdelningen af spirituosa icke skett i själfva butiken.

Då emellertid den omständighet, att utdelningen försiggår icke i butiken utan i ett annat rum, som äfven användes för affärens bedrivande, väl icke kan tillerkännas någon betydelse i sak, torde det vara på sin plats att genom ytterligare, restriktiva stadganden söka stäfja ett förfarande, som, reelt sedt, innebär ett kringgående af redan gällande bestämmelser.

För att det förbud, som innefattas uti ofvan omförmälda § 31 af ifrågavarande förordning, skall blifva så effektivt som möjligt och det ändamål, som därmed afses, i möjligaste mån vinnas, torde det alltså vara nödigt, att förbudet utsträcket att omfatta äfven de till handelsrörelsen hörande kontorsrum och lägenheter för handelsvarornas förvaring. Ett sålunda utsträckt förbud komme å ena sidan att lämna handlandens rätt att, såsom hvarje annan person, i sin enskilda bostad utdela eller bjuda på spirituösa drycker till fullo oförkränkt, medan det å andra sidan blefve för nu afsedda ändamålet effektivt, enär det säkerligen endast undantagsvis komme att inträffa, att handlanden införde kunder i sitt eller sin familjs hem för att där utdela spirituosa.

På grund af hvad jag sålunda anfört, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta, att § 31 i kungl. förordningen angående villkoren för försäljning af brännvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker den 24 maj 1895 skall erhålla följande lydelse:

»Den, som i öppen salubod idkar handel med andra varor än brännvin, må icke vare sig i saluboden eller i kontorsrum eller förvaringsrum, som användes för handelns idkande, äfven utan betalning utdela brännvin å tid, då handelsboden hålles för allmänheten öppen. Vid auktioner äfvensom vid handel med lappbefolkningen vare dylik brännvinsutdelning likaledes förbjuden.»

Stockholm den 26 januari 1905.

Sixten Neiglick.

N:o 63.

Af herr **G. S. Neiglick**, om ändring af 10 § förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker m. m.

Uti § 10 i kungl. förordningen angående försäljning af vin, maltdrycker, kokadt kaffe och andra tillagade, icke spirituösa drycker den 24 oktober 1885 stadgas förbud för den, som idkar handel i öppen bod, att i boden utan betalning utlämna vin eller maltdrycker till förtäring på stället.

Det torde vara otvifvelaktigt, att detta förbud afser att förekomma, att handlande genom gratisutdelning af vin och maltdrycker skulle söka att draga till sig kunder; men det torde äfven vara känt, att detta förbud, åtminstone i vissa delar af vårt land, kringgås på det sätt, att dylik utdelning sker icke i själfva butiken utan i angränsande kontorsrummet.

För att det med ifrågavarande stadgande afsedda ändamål må i möjligaste mån vinnas, torde det därför vara nödigt, att stadgandet utsträcket att omfatta äfven de till affärsrörelsen hörande kontors- och förvaringsrum.